

Alexandra Felseghi

Ne foglald a vonalat

[NU MAI ȚINE LINIA OCUPATĂ]

[részlet]

IX. JELENET

KAR:

Ha azt kérded, ugyan miért marad és tűr
A nő estéről estére minden verést,
Hát tudd meg, van olyan seb, ami nem látszik,
De attól még pont annyira fáj, mint a bőr.
Vannak sebek, némák és süketek, melyek
A lélek mélyére bújnak a szem elől.
Oly gyakori, hogy talán azt gondolod, az
Élet rendje ez. Pedig nem így kell lennie.

A NŐ, AKI TŰR:

Először is van az, amit úgy hívunk, hogy
– Szakkifejezés – „verbális agresszió”.
Lépjünk egyet, a következő szint, tudjuk,
Igazi román hagyomány, férfi és nő
Egyaránt előszeretettel használja,
Így nehéz leleplezni vagy elítélni,
Nevezzük ezt úgy, hogy „manipuláció”,
Meg a mindenféle hasonló taktikák.

KAR:

A következő szint a nyílt bántalmazás,
Pszichés, anyagi, meg a szexuális,
S végül a verés, amelynek nyomát látod.
Az áldozatok úgy mennek át mindezen,
Hogy senkitől sem kérhetnek segítséget,
Mert ebben az országban a törvény nem véd,
Elküldi a nőt, mert fontosabb dolga van.

A NŐ, AKI TŰR:

S gondolkozhatsz, mert nem tudsz nem gondolni rá,
Hogy évente negyvenezer panaszt tesznek,
S negyvenezer bántalmazó kap felmentést,
Negyvenezereszer köpik szembe a jogot.
Miért nem figyeltek, miért nem hiszitek?
Miért nem védi meg senki az embert?
Miért van, hogy egy jogot, ami természetes,
Ez az egész ország semmibe vesz?

X. JELENET

Egy parkoló

FLAVIUS *(jön, mellette Sere)*: Megtartottam a szavam.

VALY: Há' mi is megtartjuk, főnök. Há' minek képzél minket, zsernyáknak?

ADY: Sok mindent lehet mondani rólunk, de azt nem, hogy ne tartanánk meg a szavunk...

VALY: Mondjad, ember, hogy köszönöm, ne állj itt úgy, mint egy hülye gyerek. Az úr a te jótevő tündéréd.

SERE: Jó' van, köszi...

VALY: Látja, főnök, milyen rendes gyerek ez? Ez hogy üssön meg egy nőt? Hát ez még pasit sem üt meg.

ADY: Így van-e, na?

SERE: Így.

VALY *(Flaviushoz)*: Na, próbálja ki! Üsse pofon!

FLAVIUS: Hagyjál békén!

ADY: Üsse meg!

VALY: Üsse meg, mi van, nem hallja?

FLAVIUS: Nem ütök meg senkit!

ADY: Üsse meg!

VALY: Üsse meg, na! Üsse meg! Üsse meg!

(Flavius pofon üti Serét)

ADY: Hé, mit pofozkods?

(Ady és Valy röhög)

VALY: Na ugye, milyen jámbor?

FLAVIUS: Mi van a lánnyal, azt mondd!

VALY: Jó, tehát, ide figyeljen: a lány él, és nem ment ki az országból.

FLAVIUS: S akkor hol van?

VALY: Mit akar még, ültessük egyenesen az ölébe?

FLAVIUS: Nem, de ennél több információ kell.

VALY: Úgy tudjuk...

ADY: Nem mondhatjuk meg, hogy honnan, mert az titok...

VALY: ...Anca valami központban van, valami otthonban. Ennyi, többet nem tudunk. Majd maguk kiderítik, hogy hol van ez a hely, elvégre ez a munkájuk.

ADY: Állítólag nincs nála se személyi, se telefon, se semmilyen igazolvány. Lehet, nem biztos, de könnyen lehet, hogy nem is mondta meg az igazi nevét, és össze-vissza hazudozik azoknak, hogy ott maradjon.

FLAVIUS: Miért tenné? Nem akarja, hogy megtalálják? Nem akar hazamenni, vagy mi?

ADY: Hát mi honnan tudjuk, főnök, hogy mi van a fejében?

VALY: Lehet, hogy a szülei nem engedték el a tengerre, nem vettek neki laptopot, márkás ruhákat. Ezek a csajok okosabbak, mint hinnénk. Most annyi figyelmet kap, mint még soha életében.

FLAVIUS: Vagy sokkhatás alatt van, elvesztette az emlékezetét, lehet, hogy fél...

VALY: Vagy lehet, hogy szórakozik velünk, mármint magával, mert velünk aztán biztos nem.

FLAVIUS: Köszönöm, meglátom, mit tehetek.

VALY: Nincs mit, főnök, nincs mit. Most aztán tűnés, mert ha meglátnak minket, az se magának, se nekünk nem jó.

FLAVIUS: Még egyszer köszönöm.

ADY: Sok szerencsét az életben.

Flavius ki. Hárman.

ADY: Nicsak, nicsak, ki jött meg a vakációról!

SERE: Hagyjá' békén.

ADY: És... lett sok új barátod odabenn? Kivel csaltál meg, bogaram?

SERE: Fejezd be, mert kapsz egyet.

ADY: A zuhanyzó milyen volt?

VALY: Elég! Te, Sere, te, csókold meg a lábam, hogy kihúztalak a szarból. Jópofiztam a kedvedért Obăcescuval, úgyhogy meg ne halljam még egyszer, hogy hülyeséget csinálsz, és lebuktatod az egész bandát.

ADY: Az én lábamat is megcsókolhatod, csak kicsit fennebb, ahol kezdődnek, érted?

VALY: Olyat hantáztunk, hogy az nem igaz, „információkat”adtunk azért, hogy téged kihozzon.

ADY: Tisztára költők lettünk a kedvedért, bogaram.

VALY: Miattad, a te telefonálgatásaid miatt nem tudtuk megértetni Obăcescuval, hogy semmi közünk ahhoz az ügghöz a tévében. Hát így kell zsarolni, te? Olyan balfasz zsarolás volt ez, hogy nem is értem, hogyan lett belőled... hogy is neveztek a vádiratban?

ADY: A Cucui klán hadnagya.

VALY: Az. Tesó majd megtanít rendesen zsarolni. Nem hagyhatjuk, hogy azt higgyék, közünk van ehhez az ügghöz a hírekben, megértetted?

SERE: De nincs is.

VALY: Nekik mondd. Na, ez van. Vége, spongyát rá.

ADY: Tesó az tesó. Mert mi tesók vagyunk, nem?

SERE: Tesók.

VALY: Ne halljak többet névtelen telefonálgatásokról és egyéb marhaságokról. Foglalkozunk a magunk dolgával, értem?

SERE: Igen, így lesz. Megkeresem Andréát, és lelépünk olaszba.

ADY: Hogy mit csinálsz?

SERE: Visszahozom Andréát.

VALY: Te szerelmes vagy.

SERE: Ne hülyéskedj.

VALY *[Adyhoz]*: Te, ez beleszeretett a kiscsajba. Le akar lépni vele olaszba, itt hagy minket.

ADY: Mi van, bogaram, elvette az eszedet a csajszi? Ennyire amatőr vagy? Nem zúgunk bele az áruba.

SERE: Elég volt. Nem érdekel a hülyeség. Csak vissza akarom kapni. Ha tesók vagytok, segítetek.

VALY: Tesók vagyunk. Ha megtaláljuk, tiéd.

XI. JELENET

A rendőrségen

A LÁNY APJA: Mit tudtak meg Ancuțáról?

FLAVIUS: Sajnos semmit sem mondhatok. Még nem jött meg a DNS-minta eredménye.

A LÁNY APJA: És amikor megjön az az eredmény, mit gondol, akkor már biztos?

FLAVIUS: A DNS-minta az egyetlen nyom jelenleg, amelyen elindulhatunk.

A LÁNY APJA: Nézzenek rám, nézzenek ránk. Mindjárt két hónapja egy nyomorúság az életünk. Nem alszom, nem bírok dolgozni, nem csinállok mást, csak bámulom a telefont, és járom a rendőrséget, hogy már mindenki ismer itt. Nem bírom tovább, csináljanak végre valamit!

A LÁNY ANYJA: Gyere, Sandu, menjünk! [*Flaviushoz*] Csúfot úznek belőlünk. Inkompetensek, és csúfot úznek belőlünk.

FLAVIUS: Berbeceanu asszony, kérem... Lehet, hogy van valami...

A LÁNY ANYJA: Meghallgatott az Isten!

A LÁNY APJA: Végre! Él?

FLAVIUS: Többet nem mondhatok, ellenőriznünk kell az információt.

A LÁNY APJA: Miért tartanak feszültségben? Mondják meg nekünk is, mi az az információ, tudni akarjuk.

FLAVIUS: Nem akarok nagy reményeket kelteni, mint mondtam, egyelőre csak egy fület kaptam.

A LÁNY APJA: Az is több, mint a semmi!

FLAVIUS: Azt az információt kaptam, hogy Ancuța egy szexuálisan bántalmazott nő számára fenntartott otthonban húzta meg magát álnéven.

A LÁNY ANYJA: Él, tudtam, éreztem. Anyyira kétségbe voltam esve, hogy elmentem egy jósnőhöz is, kártyát vetett, és azt mondta, hogy Ancuța él és szenved. Él a kislányom!

FLAVIUS: Túl nagy reményeik ne legyenek, előbb még végig kell vizsgálnunk az otthonokat itt a közelben és nemcsak. És ha megtaláljuk, akkor más kérdéseim lesznek önökhöz, hogy végre tisztán lássunk.

A LÁNY APJA: Kérdezzen, amit csak akar, a lényeg, hogy a lányunk hazajöjjön.

FLAVIUS: Tegyük fel, hogy Anca valóban egy otthonban húzta meg magát álnéven, és nem kereste magukat. Milyen oka lehetett, hogy ne akarjon beszélni magukkal?

A LÁNY ANYJA: Ki tudja, szegény hogy meg van rémülve.

FLAVIUS [*a lány apjához*]: Önnek milyen a kapcsolata a lányával, Berbeceanu úr?

A LÁNY APJA: Jó, mint egy normális apa-lánya kapcsolat.

FLAVIUS: Volt oka Ancának félni öntől?

A LÁNY APJA: Nem.

FLAVIUS: Közeledett hozzá valaha olyan módon, amit ő illetlennek gondolhatott volna?

A LÁNY APJA: Nem. Kérdezzék meg Denisát is, a kisebbik lányunkat. Most én vagyok a gyanúsított? Miután kiengedték azt, aki telefonon zaklatott minket, most én lettem a célpont? Milyen alapon?

A LÁNY ANYJA: Hagyd, Sandu, ne idegesítsd fel magad, az úr csak azt kérdezi, amit kérdeznie kell.

FLAVIUS: Elnézést, talán túl egyenes voltam. Ellenőrizzük az információt, és értesítjük önöket.

A LÁNY ANYJA: Ha esetleg megtalálják, szeretnék... szeretnék mi is magával menni. Nagyon hiányzik, és akkor legalább látni fogják, hogy semmi okuk nincsen arra gyanakodni, hogy ártottunk volna neki.

A LÁNY APJA: A régi életemet akarom, uram, azt akarom, hogy minden olyan legyen, mint azelőtt.

FLAVIUS: Ha meg is találjuk, figyelmeztetnem kell önöket, hogy Ancuța többé nem lesz olyan, mint azelőtt. Ebben biztosak lehetünk.

A LÁNY APJA: Mindegy, csak tudjak neki újra jó éjszakát kívánni esténként, meg elmondani, hogy szeretem.

A LÁNY ANYJA: Előveszem a kedvenc ruháját, beteszem a csomagba. Tetszeni fog neki, örülni fog, hogy hazajön.

FLAVIUS: Meglátjuk, mit tehetünk.

XII. JELENET

Elena és Andrea. Negyedik beszélgetés.

ELENA: Andrea, felhívtam édesanyád.

ANDREA: És mit mond?

ELENA: Anyukád jelenleg tagadó fázisban van.

ANDREA: Vagyis?

ELENA: Nehezebbé esik elhinni mindazt, amit nekem elmeséltél a beszélgetéseink során.

ANDREA: Bűdös kurva!

ELENA: Érthető, hogy most dühös vagy, és jót is tesz, ha kiadod a mérged. De ragaszkodom ahhoz, hogy megőrizd a kapcsolatod édesanyáddal, és segíteni fogok neki, hogy legyőzze ezt a sokkos állapotot, ami egészen normális a helyzetet tekintve.

ANDREA: Ha ő sokkos állapotban van, akkor miben vagyok én?

ELENA: Türelem rózs...

Belép Flavius Obăcescu. Andrea az ajtónak háttal áll.

FLAVIUS: Jó napot kívánok! A nevem Flavius Obăcescu, rendőrhadnagy...

A lány apja és anyja szinte futva lép be. A lány anyja egy ruhát hoz.

A LÁNY ANYJA: Ő az? Ancuța, kicsi szívem, hazaviszünk.

ELENA: Maguk megbolondultak?

FLAVIUS: Nyomatékosan megkértem, hogy várjanak kint!

A LÁNY ANYJA: Ancuța, ne félj. Mi vagyunk, anyu meg apu.

ELENA: Kifelé!

A LÁNY APJA: Nem haragszunk rád, anyu és apu szeret, és várunk haza, Denisa is.

A LÁNY ANYJA: Ancuța, mondj valamit.

ELENA: Mit jelentsen ez?

FLAVIUS: Elnézést kérek, asszonyom, azonosítanom kell egy személyt. Én megkértem a szülőket, hogy maradjanak kint.

A LÁNY ANYJA: Elhoztam a ruhácskád...

A LÁNY APJA: Ancuța, anya elhozta a sárga ruhádat... Ne félj, kicsi szívem, nem ha-ragszunk rád.

ANDREA: Anya?... Apa?...

Andrea feléjük fordul. Végigmérik egymást. A lány anyja megtörtén kiejti kezéből a ruhát. Rogyadozni kezd, a férje felfogja.

A LÁNY APJA *(Flaviushoz)*: Csúfot űznek belőlünk...

A LÁNY ANYJA: Egy pillanatra azt hittem, ő az... De nem. Nem ő! *(megrázza a lányt)*
Miért nem ő vagy? Miért nem?

ELENA: El a kezekkel! Hadnagy úr, ez képtelenség, az egész ország ismeri ezeknek az embereknek a tragédiáját, maga meg fölöslegesen felzaklatja őket!

FLAVIUS: Biztos udvariasabb és figyelmesebb volnék, ha nem szorítana az idő. Kérem, értse ezt meg, és engedje, hogy feltegyek néhány kérdést.

ELENA: Andrea, kérlek, menj a szobádba, később szólok.

Andrea elindul kifelé. A lány apja és anyja elé ér.

ANDREA: Pár hónap múlva megszületik a kislányom. Szeretném, ha olyan szülei lennének, amilyenek maguk. Ha valami bajom lesz, nagyon kérem, érdeklődjenek Tomuța Andrea kislánya felől, és vegyék őt magukhoz. Ha nem találják meg a saját lányukat, vegyék magukhoz az enyémet. Tomuța Andrea, oké? Tomuța Andrea.

A LÁNY ANYJA: Miért nem ő vagy? Miért, miért nem ő?

A lány apja felveszi a földről Ancuța ruháját, és Andreának adja. Andrea ki.

XIII. JELENET

A szülők a sokktól dermedten leülnek.

ELENA: Mit jelentsen ez az egész?

FLAVIUS: Azt az információt kaptuk, hogy ebben az otthonban tartózkodik az elrabolt és bántalmazott lány, Anca Berbeceanu, akiről biztosan hallott, mert látom, felismerte a szüleit.

ELENA: Kitől kapta ezt az információt?

FLAVIUS: Azt nem mondhatom meg. Kérem, közölje, hogy van-e önöknél egy Anca nevű fiatalkorú lány.

ELENA: Uram, azt is tudom, hogy néz ki a lány, az ügyet is ismerem, pontról pontra az összes fordulatát, ahogy a hírekben bemutatták. Maga szerint, ha nálunk volna a lány, nem akarnám hazavinni a családjához? Maga is láthatja, mennyire kétségbe van esve ez a két ember, akit iderángatott.

FLAVIUS: Mit tudom én, talán pénzjutalmat akar.

ELENA: Mégis mit képzelsz, kivel beszél... uram? Vannak emberek, akik csak jót akarnak, és nem várnak semmit cserébe. Főleg, ha maguk is nehéz sorsú családból származnak. Egy csepp együttérzés sincs magában?

FLAVIUS: Tehát az utóbbi időben nem voltak önöknél kiskorúak.

ELENA: Nem! Az egyetlen kiskorú, aki most nálunk van, az Andrea, aki az előbb itt volt, és akinek az állapotfelmérését félbeszakították. Higgye el, rendőr úr...

FLAVIUS: Bocsánat, hadnagy!

ELENA: Felőlem lehet hadnagy. Ha Anca itt volna, vagy bármelyik másik központban vagy gyerekotthonban ebben az országban, higgye el, hogy már kapcsolatba léptek volna a családjával.

FLAVIUS: Értem, elnézést kérek a zavarásért, ezek szerint félrevezettek, de nekem kötelességem utánajárni minden befutó információknak.

ELENA: Ki ad magának ilyen információkat? Ha nincs több kérdése, legyen szíves, hagyjon dolgozni.

FLAVIUS: Természetesen. Ha további kérdéseink adódnak, keresni fogjuk. Még csak annyit, hogy szeretném megnézni a belépések regiszterét.

ELENA: Jöjjön.

Elena és Flavius Obăcescu el.

XIV. JELENET

A LÁNY ANYJA: Tiszta szívemből reméltem, hogy itt van.

A LÁNY APJA: Nem hiszem el, hogy Anca már... hogy Anca nincs többé. Nem hiszem el. Ha valaki mutatna egy hivatalos papírt, amiben ilyesmi áll, én rá se néznék. Az nem lehet, hogy így végződjön.

A LÁNY ANYJA: És ha továbbvitték külföldre, Olaszországba, Angliába, akárhová, én utána megyek, megtalálom, ha kell, gyilkolok érte, de hazahozom a gyereket.

A LÁNY APJA: Nem létezik, hogy ne volna életben, különben... különben mit csinálunk mi itt? Miért keresnénk még? Ha semmi remény nem volna, azt megmondták volna. De eddig semmit se mondtak.

A LÁNY ANYJA: Amikor utoljára hívott, azt mondta, „anyu, kérd meg apud, hogy jöjjön értem kocsival, szakad le a lábam”. Miért nem mentél érte?

A LÁNY APJA: Mert azelőtt ittam meg egy sört.

A LÁNY ANYJA: Megbüntettek volna, de legalább nem a hidegházban meg a bordélyban kellene kutass a lányod után!

A LÁNY APJA: Maria, nem tudtam, nem volt honnan tudnom! Fél óra autóval, és nem először stoppolt.

A LÁNY ANYJA: Nem először! De utoljára! Büntudatod van? Lehet is. Megittál egy sört. Mindig megiszol egy sört, sose ülsz volánhoz, mert mindig megiszol egy sört. „Nem tud utánad menni apu, mert megivott egy sört” – tudod, hányszor kellett ezt mondanom neki? Mintha egy sör... a világvége volna! Mondtad volna inkább azt, hogy nincs kedved vigyázni a lányodra. De te a sörre fogod...

A LÁNY APJA: Mert tisztelen a törvényt!

A LÁNY ANYJA: Te igen, és senki más nem! Tudod, hányan ülnek autóba egy sör után? Csak az én férjem nem! Ő egy sör után ügyesen otthon ül. Összedőlhet a világ, mi nem mozdulunk, mert megittunk egy sört.

A LÁNY APJA: Fejezd már be azzal a sörrel! És ha mátyósan elütöm valaki gyerekét? Akkor?

A LÁNY ANYJA: Inkább ölje meg más a miénket?

A LÁNY APJA: Mit akarsz tőlem? Kössem fel magam? Rendben, felkötöm, ha ezt akard! Azt hiszed, megold valamit? Azt hiszed, nem jutott eszembe, hogy ha másképp csinálom, most nem ez lenne? Azt hiszed, csak te szenvedsz? *[a lány anyja ki akar menni]* Maria!

A LÁNY ANYJA: Ne nyúlj hozzám! Hagyj békén!

Elena be.

ELENA: Berbeceanu asszony...

A LÁNY ANYJA: Legyen szíves, hagyjon békén, hagyjon békén... Mindenki hagyjon békén!

A lány anyja el.

A LÁNY APJA: Bocsásson meg, kérem... Ugye, asszonyom, Ancuța nincs itt? Amikor megszületett, tiszta lila volt, és olyan töpörödött, mint az aszalt szilva, az ujjacskái olyan vékonykák voltak, mint valami horgok, kapaszkodott a feleségembe, és brekegett, mint egy béka. Nem tudtam egyből szeretni, és azt hittem, rossz ember vagyok, mert nem tudom egyből szeretni ezt a gyereket, aki pedig vér a véremből. Bevallom, féltem. És senkivel sem tudtam erről beszélni, mert fejemhez vágták, hogy „felőtt férfi vagy, és megijedsz egy nyavalyás csecsemőtől?” De én féltem. Először is attól, hogy meghal. Mert ha meghalt volna, az miattam lett volna. Attól a pillanattól kezdve, hogy szülő leszel, ez a félelem soha többé nem múlik el. Sem én, sem Maria nem voltunk többé ugyanazok. Többé nem aludtunk rendszeren, nem ettünk rendszeren, nem öleltük meg rendszeren egymást. Mindent, amit azóta tettünk, ezért a kis emberünkért tettük. Maria néha sírt a fáradtságtól és kínjában, hogy a gyerek nem szopott. Nem szopott rendszeren, tudja... kicsit szopott, aztán, nem tudom, nem falta be rendszeren a mellet... És ha oda akartam menni, elküldött, hogy én úgyse értek semmit. Az az igazság, hogy tényleg nem értettem. Amikor a tévében a reklámokban ilyen boldog családokat mutattak, azon gondolkodtam, mi hol rontottuk el?

Eltelt néhány hónap a születése után, mire megszerettem a gyereket. Senki sem beszél arról, hogy ezt a dolgot ugyanúgy meg kell tanulni, mint sok minden mást. De ha egyszer megtanultad, többé nem bírod nélküle, és nem is akarsz nélküle. Annyi mindent el tudtam képzelni, hogy hogy lesz majd, hogy milyen büszke leszek rá, amikor leérettségizik és egyetemre megy, amikor férjhez megy, amikor jönnek az unokák... egyedül azt nem tudtam soha elképzelni, hogy Ancuța meghal, és én mégis tovább élek. A dolgoknak nem ez a rendje, asszonyom. Nem kellene így lennie.

El.

BOROS KINGA FORDÍTÁSA